

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagossi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico
y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS Á DIJOUS

SATISFETS poden estar els organitzadors del meeting revisionista celebrat el passat diumenge á la Plaça de toros de la Barceloneta.

Ni la forsa del sol, que batia de debò sobre l'arena del circ taurí, ni la forsa oficial escampada per les nostres geloses autoritats en les avingudes de la plaça, impiden al poble cumplir amb el seu deber.

L'acte resultà imponent y digne del objecte que'l motivava, qu'era demanar una vegada més la revisió del procés de Montjuïch. Ocupà la presidència d'honor l'obrer Callís, un dels martiritzats en el castell, y després d'alguns eloquents discursos pronunciats pels senyors Junoy, Palma, Roselló, García, Giol, senyora López de Ayala, Anglés, Lletget,

Regás y Lerroux, fou nombrat per aclamació un tribunal revisionista que queda encarregat de realisar las aspiracions dels concurrents del meeting, que son las del poble.

Constituixen aquest tribunal els senyors següents: Vallés y Ribot, Calvo, Borrell y Sol, Trilla, Junoy, Cuevas, Xatart, Roqué, Juli, Vidal y Valls, Moles, Selvas, Micó, Hurtado y Puig d' Asper.

Al fi, encare que á reganya dents y arrastrat per l'opinió, el govern ha concedit l'indult que pels detinguts en els incidents de las huelgas se li démanava.

Ha vingut tart, pero ha vingut, y això es lo que ha de satisfernos.

Pero aquí's veu la falsetat y hipocresía del govern, ninot de dugas caras, sempre á punt d'obrar segons lo que'l seu capricho ó las seves conveniences li dictan.

Al solicitar las societats obreras la llibertat dels seus companys presos, ¿qué van contestar els senyors de Madrid?

Qu'era impossible accedir á questa petició, per-

que sense'l concurs de las Corts el govern no pot indultar á ningú.

Y no obstant, ja ho venhen; sense'l concurs de las Corts, s'ha fet ara lo que avans era impossible fer; y ni'l mon s'ha enfoncat ni'l prestigi, el delicat prestigi de l'autoritat, ha sufert lo mes mínim.

Els ènichs que han sufert han sigut els pobres obrers, que per la tossuderia del govern han estat uns quants dies més privats de llibertat.

No guanyaré per sustos.

Ja tornan á sortir bombas.

Dimecres á primera hora va trobarse'n una al passeig de Sant Joan, cantonada á la Ronda.

Diuhens els que han tingut l'honor de véurela, qu'és tot' una senyora bomba, capás, segons els intel·ligents, de produir la mar d'estragos.

Las senyas personals del objecte son las següents: es de ferro, de forma elíptica, té dotze centímetres d'altura per nou de diàmetre y porta com apèndice una metxa encaixada d'uns dos pams de llargitud.

Això es tot lo que, ara com ara, se sab del misteriós trobo.

En el moment d'escriure aquestes ratllas, totes las senyas indican que la vaga dels paletes, únic resto que quedava de les numeroses huelgas entallades últimament, està á punt de solucionar-se en forma satisfactoria.

Si es així, ho celebrarem de veras per aquests valents obrers que durant vuit ó nou senmanes han sapigut mantenir-se fermes en el puesto que perells era d'honor.

Y per lo successiu, no ns cansaré de repetirlo: la huelga es un arma perillosa que no's pot manejjar de qualsevol manera y que lo mateix pot ferir al enemic que al lluyador que la esgrimeix.

Avans de desenvaynarla, convé pensar's hi molt. Y una vegada s'hi ha pensat... tornar-hi á pensar una mica més.

PIP PAF

LA CAMPANYA REPUBLICANA

El govern va tancar las Corts, pero desde aquell punt nosaltres varem obrir els meetings. Hem fet lo que devíam.

Que vagin els polítics de la monarquia á estiuñar: quant més ells s'ho prenguin á la fresca, més nosaltres ens ho hem de pendre á la calenta. L'entusiasme popular té la fornal encesa, y per fortuna nostra, podem matxacar en ferro ben rubent.

Imitém, donchs, als forjadors de La Maquinista de'n Clavé:

«Dali, dali, dali, dali
sens descans.»

Las eleccions municipals anunciadas pera la primera quinzena del pròxim mes de novembre, son avuy el millor incentiu pels nostres esforços vigorosos. No desmayém, y si gran sigué la victòria que conseguirem en las eleccions de Diputats provincials, y si admirable sigué la que alcancarem poch després en las eleccions de Diputats á Corts, major serà la que'ns prometen las que s'han d'efectuar en el mes de les castanyas.

Siguereu las primeras una gran sorpresa pels que'ns creyan abatuts, desconcertats y dividits. De l'ànima del poble brollá aquella expansió maravollosa en favor de la concentració de tots els esforços republicans, pera posarlos al servei de la regeneració de la patria.

Aquesta aspiració salvadora, quedá felisment condensada en la memorable Assamblea del 25 de mars. El pensament de unificar l'acció republicana se convertí en un fet, com per art de miraclo. Res com las intuicions del poble pera produir semblants prodigis.

Y'l premi del nostre acert, de la nostra abnegació el recullirem pochs días després, en las renyides eleccions de Diputats á Corts, que revelaren la prepotència de l'opinió republicana, arrelada, fins á lo més fondo del cor y de la conciencia de las primers ciutats de la nació.

Nostres representants en Corts han tingut la fortuna de realisar una briosa campanya de desvetllament republicà. D'ella queda com un monument immortal, iluminat pels llamecs de la ira patriòtica i gran discurs de D. Nicolau Salmerón. En vā l'autoritat del president, violentant sos drets, tractà de soptarli la majestuosa marxa; en vā l'salaris de una majoria indocumentada probaren de ofegar

Las esperances carlistas

—Rega, Carlets, rega, que si la mal' herba creix, ja tenim la dalla á punt per segarla. Y que se sab que va bé.

la veu del gran orador. En Salmerón digné tot lo que s' proposava, y sas paraulas, sos conceptes, sas censuras, sas aspiracions, en una patriótica y severa comunió d' afectos y de voluntats, passaren dels labis del apóstol al cor del poble.

Auy el porta dintre del cor y dintre de la ment aquest discurs, com un programa lluminós que s' ha de cumplir, la Espanya entera que traballa per regenerarse, per dignificarse, per renaiixer jova y poderosa, del munt de oprobri y de miseria en que la tenfan sumida 'ls governs servidors incondicionals de las vellias institucions, y ja no hi ha forsa humana que del nostre cor y de la nostra ment pugui arrancarlo. Quant més se desesperan pera con seguirlo, tant més l' endinzarán. El discurs de 'n Salmerón, animat tot ell de santas reivindicacions patrióticas y de tota mena de aspiracions humanitarias y progressivas, constitueix auy l' única obesió de tots els espanyols que s' estiman y teuen fe en la regeneració de la patria.

**

Sembla fet expressament: tres eleccions en un any son com els tres actes de un drama grandioso que bé podría titularse «*El despertar de un poble*»

L' acte primer produí un gran interès. El segón promogué esclats de delirant entusiasme. Ara ns preparam pel tres, y'l tres que serà l' últim, es més que seguir que portarà l' desenllás lògich que tots esperém.

Se tracta de unes eleccions, en la seva essència las menos políticas de totes las que poden afectar a la vida de una nació. Verdaderament, en principi tenen rahó 'ls que diuen y sostenen que les eleccions de regidors hauran de ser pura y exclusivamente administratives. La missió de las corporacions municipals no es altra, en la seva essència, que la de administrar ab honradés y pulcritut els interessos dels municipis.

Y no obstant, els mateixos governs son els que donan un caràcter polític més accentuat als Ajuntaments. Per què sinó en lloc de despertar la seva independencia administrativa, s' afanyan en nombrar alcaldes de R. O. en las principals ciutats de la nació?

Y a què obreix sinó á miras exclusivament políticas l' afany tan poch dissimulat qu' emplean auy en Villaverde y 'l seu lloctinent García Alix pera guanyar las próximas eleccions á tota costa y sense reparar en medis?

Per obra y virtud de aquests fets innegables que tiran per terra la teoria del caràcter purament administratiu de las corporacions municipals, ens trobem ab que las eleccions del proxim novembre, no sols son políticas, sino las més políticas de totes quantas puguin celebrarse.

De nou van á trobarse davant per davant, dispostos á renyir ruda batalla, l' poble republicà y las oligarquias monárquicas de brasset ab el caciquisme.

Es la tercera que s' entaula en el decurs del any present, y ja ho diu l' adagi: «A la tercera va la vensuda.»

**

Pero á nosaltres, als propagadors de la idea y de las solucions republicanas, ens interessa la próxima lluita, baix un nou aspecte de un caràcter especialíssim.

S' ha dit que el vot de las grans ciutats republicanas estarà sempre contrastat pel que emiteixin las poblacions petitas y las comarcas rurals, que, segons se suposa, vejetan en la ignorancia y l' abandono, quan no baixa la tiranía del feudalisme caciista y del domini clerical.

Essent així, res ens importa tant com anar á sacudir la conciencia de aquestas poblacions y de aquestas comarcas, y al efecte de conseguirlo s' hi presta admirablement la naturalesa de las próximes eleccions municipals.

Tots els pobles, sens excepció, estan cridats á renovar la meytat del personal dels seus Ajuntaments: per consegüent en tots, sens excepció, ha de haverhi llyuya. Aném-hi donchs; escampemós per ells, portant-hi la llum dels nostres ideals, l' impuls de las patrióticas necessitats que 'ns estimulan, y molt serà que no responguim als nostres esfors.

En tots ells hi trobaré ciutadans de bona voluntat, dispostos á secundarnos, si's senten apoyats per las grans y poderoses organiacions republicanas; en tots ells hi trobaré gent oprimida y vexada, que 'ls llençaran als nostres brassos, si 'ls hi obrim ab la ferma resolució d' ampararlos contra los enemicos; en tots ells deixaré sembradas, en bon terren, llevors fecondes de redempció.

Tal ha de ser, en aquests moments, la direcció de la pròxima campanya electoral.

Hem republicanat la soca y las branques del arbre de la patria; ens cal ara republicanar fins las més petitas de las seves arrels.

Quan ho haguém conseguit, quedarán burlats els que s'figuran frustrar la nostra campanya de propaganda, privantos de dirigir atacs á la institució monárquica. Ni necessaris serán aquests atacs. En la primavera, la fruya revellida, corsecada que ha quedat en las branques, cau del arbre ella tota sola, quan ab forsa y ab vigor esclaten els nous tanyos.

P. K.

LA FÍ DE UN PONTIFICAT

EBEL, l' expert capdill del socialisme alemany, va escriure fa poc una carta puntualisant las diferencies existentes entre 'ls partits burgesos y la democracia socialista.

En aquesta carta s' hi llegíen els següents párrafos:

«No obstant, aixó no obsta pera que 'l partit socialista ajudi als partits burgesos sempre que aquests tractin de conseguir millors en el terreno polític ó econòmic. Es mes: precisa empénys per aquest camí.

«Que vostés a Espanya, dat lo endarrerit de la

'l que 'l socialisme espanyol apareix destacat y tançat en son escepticisme polítich.

En aquella ocasió va ferse de moda la frase aquesta:—Tant burgesos son els partits republicans com els monárquics, y per consegüent han retirat dels uns com dels altres ha de viure 'l socialisme.

La situació especial creada ab aquest motiu á ningú ha aprofitat més que als partits monárquics, que han pogut fer de las sevas, á mancalva, y exempta de tota responsabilitat davant del poble.

De aquí l'alarma que s'ha apoderat d'ells, á penas las dos líneas qu'ells ansiaven veure paralelas pera no trobarse may, han convergit en virtut del acort pres pel Comitè central socialista de Madrid. Republicans y socialistas tenian un mateix objecte polítich: restablir la soberania de la nació, emancipar al cos electoral, crear una legalitat propicia al bon èxit de totes las solucions progressivas. No hi ha republicà qu'en mes ó menos grau no signi avuy socialista. No hi ha tampoch socialista que no comprengui la necessitat de las solucions republicanas, may signi sino com á base de desarollo de sus peculiares aspiracions.

Així no sols á Madrid, sino per tot Espanya, y en especial á Bilbao, ahont el partit socialista hi té un de sos mes fermes baluartes, s'ha refermat l'acord de la bona y cordial intellegencia entre las forças republicanas y las socialistas.

Sols una veu s'ha alsat en contra: la de 'n Pau Iglesias.

L' altre dia, á Madrid, parlà condemnant la coalició electoral dels que fins ara han vingut sent els seus partidaris, á quins ha vingut fent servir de jo

guinas de la reacció monárquica, sense profit y molt menys sense glòria.

La major part dels que l' escoltaren donaren mostras de desagrado, sobre tot al véure'l emprenyat en treure encare 'l gastat clixé: «Tant burgesos son els republicans com els monárquics.»

Impostura que ja no sedueix á ningú, perque si bé 's considera, de burges aquí no n'hi ha més que un, y aquest es ell.

L' ex-pontífice del socialisme, l' etern cooperador dels governs de la monarquia ha fet á tots. Ja era hora de que una xiulada saludable acabés ab totes las seves artimanyas.—J.

ONVÉ que vagin circulant las següents paraules que l' amich Nakens, dedica á certa corregionalis de Madrid, y que bé poden haverse escrit pels de tot Espanya.
«Als republicans de Madrid, que aspiran á regidors. Modereu un xich els vos-

Si es cert que D. Alfonso pensa visitar la comarca del Alt Aragó, ens permetem recomendar als ministres responsables, que no deixin d' aconseillar una visita á la Càmara agrícola.

Aquells companys de 'n Joaquim Costa que s'criqueren un manifest per tots conceptes memorable, son dignes de que se'ls dongui ocasió d' expressar-se ab sa característica franquesa aragonesa.

A la República Argentina, al Uruguay y fins al Paraguay, els espanyols están realitzant una activa campanya en pro de la República espanyola. Per tot arreu celebren entusiastas meetings y constituyen poderoses associacions, al objecte de secundar l' acció republicana de la Península.

Y ho fan no sols ab el cor, sino també ab la butaca.

Els naturals de aquells llunyans països segueixen ab gran simpatia aquest moviment de solidaritat patriótica y progressiva, comprendent que quan la mare Espanya recobi 'ls distintius dels pobles lliures, recobrarà ab ells l' adhesió de las seves fillas emancipadas.

Vels'hi aquí un nou aspecte de la gran importància que ha adquirit l' actual moviment republicà espanyol.

Una frasse de 'n Vega de Armijo:

«No tengo porqué decir mi opinión acerca de la última crisis hecha sin el consejo y la voluntad del Parlamento. Vamos de tumbu en tumbu y perdiendo terreno desde 1890.»

Es á dir, tretze anys seguits de anar á tomballons... y sempre pel mateix femer.

Preciosa confessió, sobre tot sent feta per un dels capitostos de las oligarquias monárquicas!

No se celebra un meeting republicà, sense que las autoritats de Barcelona despleguin un gran luxo de forces.

A Sant Andreu hi assistiren mes de 30 individuos de la guardia civil montada. La plassa de toros veila, diumenje al matí durant la celebració del meeting revisionista, apareixia com sitiada per numerosas forces de la benemerita.

Els republicans hem de agrair el zel de las autoritats. Es tant lo que 'ns estiman, que 'ns donan guardia d' honor.

Ha bastat que l' Ajuntament de San Fernando, apoyat pel poble en massa alsés el gallo, perque 'l govern que s' negava á obrir els traballs del arsenal de la Carraca, pretextant falta de fondos, enviés quartos perque 'ls traballs comensessin desseguida.

Aquests son els governs, que, quan se 'ls demana l' indult y la llibertat dels obrers presos, se negan á concedirla, elegant que 'l subjectar-se á certas pressions els rebaixa y 'ls fa perdre l' autoritat.

Per mí que 'ls envihi á la Carraca, á veure si 'ls adoban.

Ha mort darrerament al poble de Cervelló la distingida senyora D.ª María Hubert.

Viuda del inolvidable patrici republicà Gonzalo Serraclará y cosina del ilustre fundador del Teatro Catalán, Frederich Soler; era la difunta una dama de claríssim talent y altas virtuts, que sapigué guanyar-se las simpatias de tots els que tingueren la sort de tractarla.

LA CAMPANA, que s' honrava ab la seva amistat, acompaña la a la familia en el sentiment que li ha ocasionat tan irreparable pérdida.

En una correspondencia de Santa Coloma de Farnals que publica *La Perdiu* s' hi llegeix que entre altres festas hi va haver un solemne *The Deum*.

Al parlar d' un *the*, per Deum que siga, tothom se creurà que 's tracta d' una beguda com el *The Chambart* ó 'l *The de la Xina*.

La veritat es que 's uns corresponials ben llechs aquesta *Perdiu*, ó siga *The Veu de Catalunya*...

Grandiosa, famosa, majestuosa promet ser la peregrinació que 'ls portuguesos projectan realitzar al santuari de Lourdes.

Dirigirà la remada el cardenal patriarca de Lisboa, y estan ja allistats infinitat de personatges y gent de todas las classes socials de la vehina nació.

Y 's proposan ab això de demostrar una cosa sola: que la llana portuguesa ja val tant com la espanyola.

Notícies del moro contan que trobantse 'l sultán frente á Tazza rodejat de las tropas imperials, els insurrects li han tallat las aygas potables ab l' intent de ferlos sucumbir de sed.

Realment ha de ser trist això de tenir la *Tazza* al davant y no poguer beurel...

Darrerament, y després de tres dies d' una llyuya herídica, 'ls imperials han donat una gran pallissa á les kàbilas esvalotadas, causàntelas hi gran número de baixas. En aquest fet va distingir's hi molt el sultán en persona, que dirigí la batissa, demonstrant un valor extraordinari al fer sotmetre una de las kàbilas més ferrenyabs: la d' Anghera.

Ho creyém. Mes de quatre sultans dels que corren per aquí no angheran tingut tant de valor durant las nostres guerres colonials.

Diu que va ser molt comentada la entrevista que 'l comte de San Bernardo y en Romero Robledo varen tenir quins dirien ahont á la plassa de toros.

«De què devien parlar?... Suposo, de banyas.

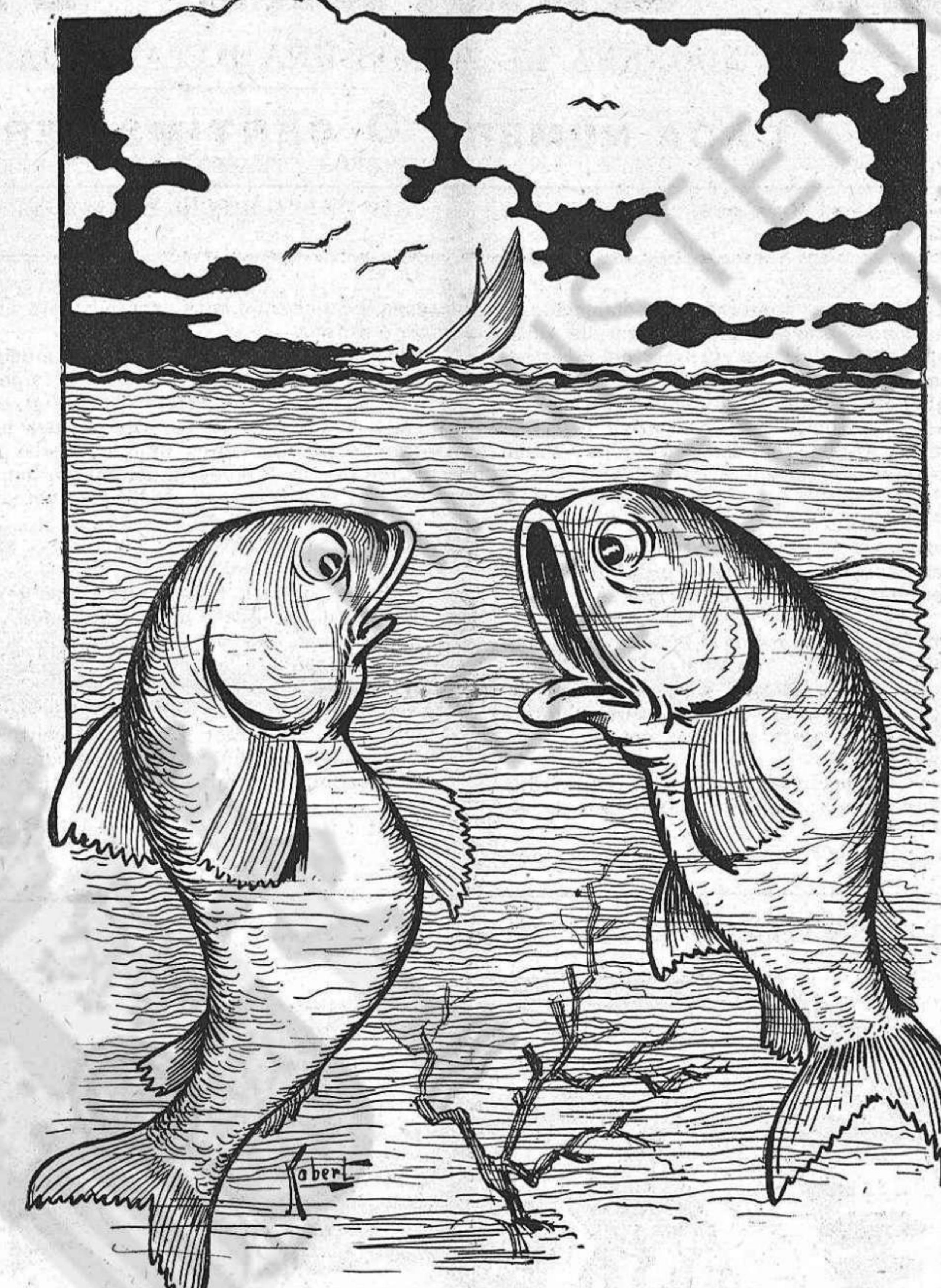
De quins banyas?

De las del únic toro manso que saben torejar aquests capeadores de la política espanyola: el poble

RODA DE BARÀ, 9 de agost
Fins ara ha tingut la monomania el nostre escarbat negre d' insulta desde el cosso mítich á persones molt honrades d' questa població y quan aquestas l' han emprés pera demanarli explicacions, ha fet com las

Al Cantábrich

—L' has vist avuy quan s' estava banyant?

—Y tal, noy, iy qu' está magre!

tres apetits desordenats per anar al Municipi, y sobre tot no perturben als districtes, quals vots soliciteu, puig serà l' única manera de que perdeissim las eleccions.

La unió republicana no s' ha fet perque 'ls Falanets de Tal siguin regidors, sino pera alguna cosa mes gran, y mala idea formaran de nosaltres els que s' enterin de que hi ha tants republicans en la Vila y Cort, capassos de imitar als infusorios de la faula, prenen acorts trascendentals en la gota d' agua qu' era 'l seu tot.

Sobre aquest punt tenim la ferma convicció de que tothom sabrà ferse càrech de l' altesa d' objectius involucrada en la pròxima llyuya.

Y sobre tot, de que si algú s' aparta del recte camí del patriotisme y l' abnegació, la massa republicana sabrà donarli com sempre la llisso merecuda.

Ultimas ordres dictades pel governador de Barcelona, als seus delegats en las reunions públicas:

Res de discutir ab els oradors. Quan un d' ells falti, se suspén la reunió, se'l deté, així com a tots els que l' apoyin.

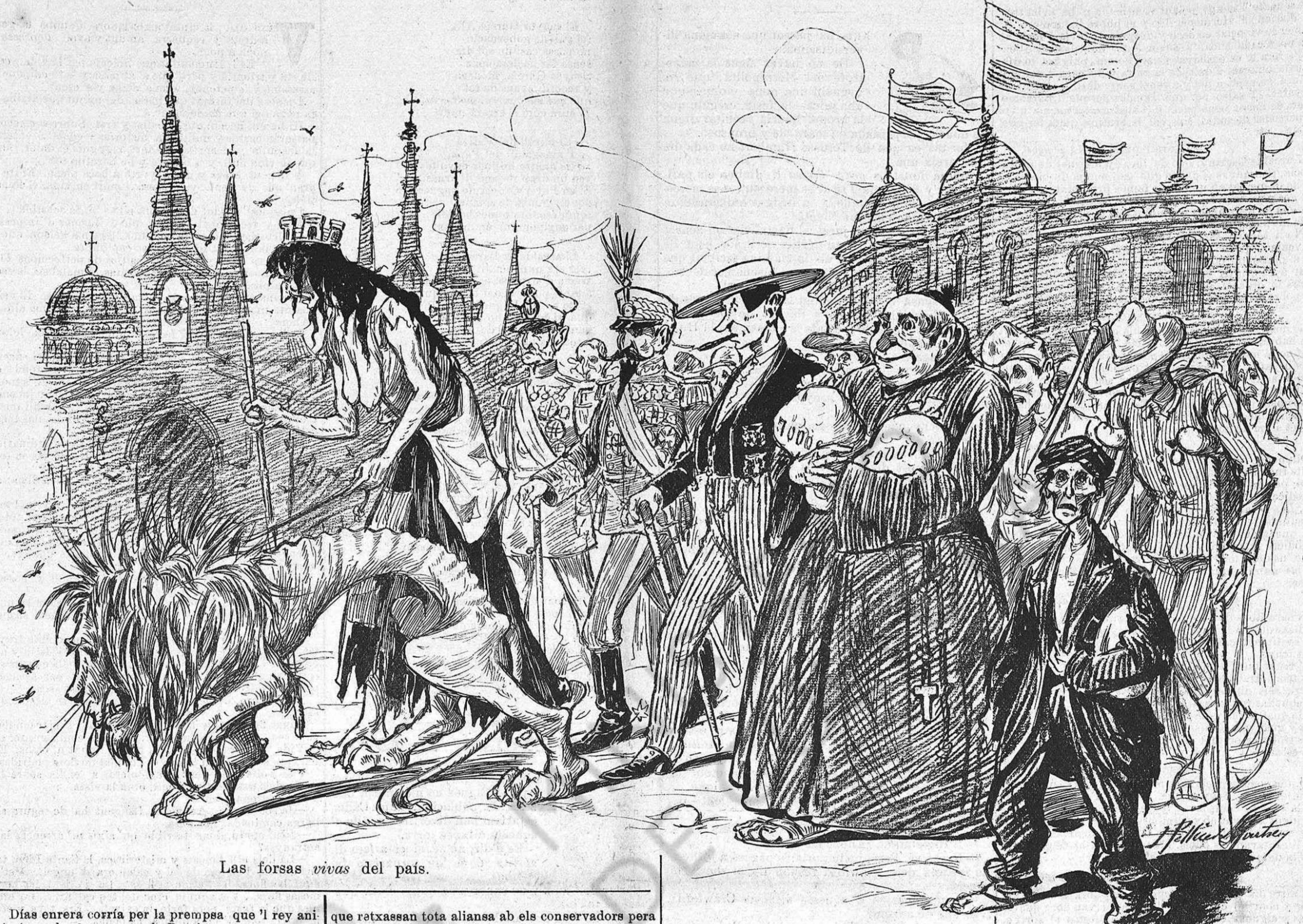
Será bonich, si's cumplica l' ordre al peu de la lletra.

Perque podrá donar-se 'l cas, de que al ser detingut un orador, tota la concurrencia s' posa al seu costat per apoyarlo, y llavors haurá de ser detinguda la concurrencia en massa.

Y en quina presó la ficen, si á la del carrer de Amalia ja no hi cap ni una agulla mes?

—

Cinematógrafo español

Las foras vivas del país.

Días enrera corría per la prempsa que 'l rey aniria a pendre las aygas de Panticosa.

Encara que això no té res de particular, com siga que 'n Villaverde ha decretat que D. Alfonso gosi de una salut perfecta, hem de admetre la versió oficial, que assegura que a Panticosa no hi anirà pas.

Y per comentari, jem, jem, ens hem de limitar a tussir lleugerament.

En Mella ha dit qu'en atenció a que mes que tots els reys que no siguin el seu, els agrada un president, en les pròximes eleccions municipals els carlins votaran pels republicans.

Gracias, Sr. Mella, per la bona intenció.

Pero cónstili per ara y sempre que 'ls republicans tenim una salut perfecta, aném molt bé de ventre y no necessitam ajudas.

A una tendència per l'estil responden les següents ratllas que retallo de *El Correo catalán*:

«Nosotros no hemos de sentir, sino que nos alegramos mucho, que los republicanos barran todo lo que estorba en España.»

Y nosaltres ens alegrém molt de saberlo.

Y en just agrahiment prometem cololar la boyna carlista, en el punt mes alt, ó com si diguissim en el siti de honor del carro de les escombraries.

Van preguntar a en Villaverde, quina seria la conducta del govern en les pròximes eleccions, y va respondre *con aire y ademanes energicos*:

«El programa del governo en este punto, puede condensarse en una sola palabra: legalidad. El go bierno se limitará a garantir a los ciudadanos el libre ejercicio de la función del sufragio, y puedo asegurarles que mientras yo sea presidente del Consejo no toleraré que los republicanos se impongan por la violencia ni en Madrid, ni en Barcelona, ni en ninguna parte. La ley, solo la ley es la que el go bierno dejará imponerse.»

Menos vehemència, Sr. Villaverde, menos vehemència... Mir que brassejant d'aquest modo, se li veu l'embut.

Jo crech que serà veritat alló de la política hidràulica.

Podrà en Gasset no encausar cap riu, ni construir cap pantano. No per això disminuirà l'caràcter hidràulich del actual go bierno.

Desde'l dia que's va constituir es go bierno a l'aygal...

Ja té rahó en García Alix, quan assegura que 'ls monàrquics de Barcelona acudirán a la lluita electoral «con el mismo fuego, con igual ardoroso entusiasmo que los republicanos.»

El combustible existeix: no falta sino encendre'l. Lo qual ho conseguirá en García Alix, si nombra arcalde de Barcelona a n'en Tort y Martorell.

Qu' es una bona espurna.

Els liberals monàrquics en general declaran

que retaxassan tota aliança ab els conservadors pera les pròximes eleccions municipals.

No's volen embrutar, perque uns ministres de baratillo com els de 'n Villaverde quedin com uns homes y s'ufanin d'haverlas guanyadas.

—Pero, no importa—deya aquest dia un dels poches villaverdins que hi ha a Barcelona.—Mentre quedin tauls y pixos, tirarém al dret, y si van mal dadas, dirérem com aquell rey de Fransa: «Tot s'ha perdut, menos l'honor.»

Llegeixo:

«S' ha inaugurat un altar en el Ministeri de Marina.»

Per cumplir el seu objecte; saben com haurian d'inaugurar-lo aquest altar?

Ab una missa de requiem.

En Lebaudy, aquell francés que ha anat a la costa de África a constituir un imperi pel seu us particular, corre perill de fer un mal negocí.

De moment els moros li han copat cinch homes y 'ls hi farán pagar. Y ab això y lo que li haurà costat l'expedició, podrà dir al só de la guitarra:

—Quin negoci mes de perlas,
mes rodó, mes acabat...
No he pogut conquistá un trono
pero, en canvi, estich tronat.

Hem d'agrahir als actuals ministres las restriccions que posan a la propaganda republicana.

Ferms en el nostre dret, dirérem tot lo que las lleys permetin. Y si'l go bierno s'empena en perseguir-nos, pitjor per ell: no farà altra cosa que subratllar els nostres conceptes.

—¿Qué diuen? Si en Villaverde
traballa molt? Sí, senyors:
ja parla de fé un empréstit
d'una pila de milions.

Tisichs que a la mort caminan,
tisichs que a la tomba van,
si en Panticosa se encuentran,
¡qué de cosas se dirán!

—¿Quànt temps fa que tracta ab toros?
Ha sigut ferit molts cops?
¿Quànts bitxos ha mort fins ara?
(Qu' es elevat tot això!)

Diu que's prepara una huelga
que serà, crech, molt ben vista:

el clero vol demanar
mes cacau y menos missa.

*
—No's pot dir visca la Re...!
No's pot dir visca la pu...!
No's pot dir visca la bli...!
—Re... pu... bli...
—Ca...lla, fumut!

L. WAT

CORRESPONDENCIA

Caballers: Pim Pam Pum, J. B. Mamé, Salvador del Parque, E. Xuclá, Cargol Bubé, A. Llauradó Monseny, Joaquim Monttorret, F. Alegret V., Roch, Un tremuntinyare, Joan Dormua, Juli Palau y Enrich Doménech: Paciencia y mutis.

Caballers: J. Salau, S. Casellas G., Rafael Font, F. Joanet, Antonet B., Branera germans, Ll. Carbó C., Eudalt Sala, Salvador Oller, J. Mabar, R. Arellano, Yo del Prat, Pere Colomer y Tió, E. Queralt, Tothom y J. J.: Anirà poc a molt de lo qu' envían.

Caballeres: R. del C., E. J. y P., S. F. C., S. P. A., E. V., J. M. de G., R. F. y P., Siset del B., A. de V. y F. Borrell: Gracias, y rebut.

Caballers: P. A. Moreno: No es del tot despreciable

—F. Camamilla: Potser sf.—Romeu Nitram: La brometa no té cap novetat.—A. Calderer Morales: No ns convéns...—J. Garriga: Defectuosa.—Churum belo: Las gitannerias no ns plauhen.—Felix Cantimpló: Tot es a la cartera. Gracias per lo enviat.—Camilo Miró: No sirba.—Peret Carca: Mal.—V. P. C.: No 'n hi cab. L' espay es tan limitat!—L. Daví: Perdoní, pero no 'n té compte.—Juan Llanó: Dolent a mes no poguer.—Albertet de Vilafraçana: Mirarem de complaire!—B. Bonet: Rebut, gracies y tindréns en compte lo que 'ns diu.

—F. Casals y B.: Es boniqueta y ben feta.—J. Romeo: Donchs no, senyor; no estàn millor que 'ls anteriors.—Salvador del Parque: L' Avi ho farà mes bé.—Clarinet: No se'n refhi massa.—J. Pissarra: Nones.—J. Costa y P. Bé.—M. Lluís: Després de pensat y repensat no 'ns hi atrevím.—E. de l' Antiga: Lo que demana 'ns donaria molta feyna que no n' hi podrà dedicar un'altra?

—J. M., F. M. y G., J. C., B. F., E. G., J. F. y M. G.: No publiquem sas cartas per variás rahons.

ENDEVINALLES

XARADA

L' Ernestet que total
té l'ànima d'amor
per la esperada dugas
quarta te en previsió
per cada convidada
un estuig caprichós
y pels convidats una
capseta de cartó
terça-prima girada
mirada segons com,
pro no menys artística
si's mira ab atenció.

J. COSTA POMÉS

ANAGRAMA

Pel seu sant me convidad
a sopar l'amich Total,
y un conill tot me vá dà;
que dava gust de mirá
com també gust... de menjal.

E. GERUBERN

TRENCA-CLOSCAS

MIQUEL ALBI FÓ

TIANA

Ab aquestes lletres degudament combinades formar lo títol de una comèdia catalana.

JOSEPH GORINA ROCA

CONVERSA

—Avuy cap al tart a n' aquell soci li tinch de passar
comptes.

—Y això perquè?

—Perque dijous varem llogar lo que t'he dit y ho
vaig haver de pagar tot jo.

JOAN DORMUA

GEROGLÍFICH

X

A S U V

I

D. Quijote de la Mancha

ANTONET DE REUS

Imprenta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer
del Olm, número 8

Tinta Ch. Lorilleux y C.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NUMERO

1. XARADA.—Ca-mi-na-do-ra.

2. MUDANSA.—Cas-Pas-Gas-Las-Nas.

3. TRENCA-CLOSCAS.—De Sant Pol al Polo Nort—De la Terra al Sol.

4. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Salmerón.

5. GEROGLÍFICH COMPRIMIT.—Entranyas.

Han endavatin totas ó part de las solucions del número anterior els caballers: Antonet B. y Tres partidaris.